

Krvavé tajomstvo na panstve McJohnsonovcov

(Detektívna poviedka)

“Budíček! Raňajky sú pripravené, môžete prísť do kuchyne!” kričala slečna Jacobsonová na pána Collina O’Connora, ktorý sa ešte stále prevaloval v posteli. Zobudil sa už dávno, keďže ho ráno zobudilo jasné slnko, prenikajúce do jeho izby cez dierky v čipkovaných závesoch, ktoré dostal od dávnej priateľky z mladosti, slečny Emily. “Alby, boli by ste taká zlatá a priniesli by ste mi dnes raňajky sem, do postele?” spýtal sa detektív O’Connor počas toho, ako zapíjal svoj ranný liek na alergiu. Detektívova slúžka, celým menom Alby T. Jacobsonová, naložila raňajky na tácku a odniesla ich detektívovi s úsmevom priamo až do jeho izby. “Aké nevidané, že vás zobudilo slnko, však? To sa tu v Londýne často nestáva.” snažila sa nadviazať konverzáciu s Collinom, lebo sa jej zdalo, že dnes má zatiaľ celkom fajn deň. Niekedy, keď detektív vstáva, ako sa hovorí “zadkom dopredu”, tak sa s ľuďmi nerozpráva aj tri dni. Detektív O’Connor bol celkom samotársky typ. Okrem slúžky Alby a kolegu Ryana nemal veľa priateľov, ktorí by s ním trávili čas. O rodičov prišiel ešte v mladosti, počas štúdia na strednej škole. Zomreli tragickou smrťou. Oboch ich vo vlastnom dome zavraždil neznámy páchateľ, ktorého doteraz polícia nevy pátrala. Práve smrť Collinových rodičov ho podnietila k tomu, aby sa stal detektívom. O’Connor odpovedal slúžke: “Áno. Už dlho nebolo vonku takto pekne” a pousmial sa. “Inak, aj by som zabudol. Dnes máte voľno. Idem totiž s Ryanom na návštevu ku McJohnsonovcom až ku Birminghamu. Takže pokojne si choďte užiť von s priateľkami. Dajte si za pohárik vína alebo pomíňajte peniaze na nejaké pekné šaty. Nevieam, čo robia ženy vo vašom veku, keď majú voľno” povedal O’Connor a podal slúžke do ruky sto libier a pár drobných. Alby sa peniaze najprv zdráhala prijať, no napokon ju detektív presvedčil a začal si vychutnávať svoju rannú šálku čaju.

“Harry, Harry! Kde zase si?” kričala na celý dom Emily. Aj keď bolo skoré ráno a na Emily bolo vidieť, že sa v noci veľmi dobre nevyspala, v jej hlase bolo cítiť radosť a nadšenie. “V noci som knižnici obavila skvelú knihu a už som ju prečítala až do polovice! Musím ju dnes dočítať, lebo ma roztrhne od zvedavosti ako to celé dopadne. Harry!” Pokračovala v kričaní Lady Emily. Lord Harry McJohnson, bol Emilyn starší brat, ktorý sa o ňu staral. Rodinu McJohnsonovú taktiež pred pár rokmi postihla tragédia, keď sa loď rodičov Emily a Harryho potopila na poznávacej plavbe v Indickom oceáne.

Po pár minútach Emilynoho volania po panstve, sa jej brat konečne ozval. “Sestrička moja najmilovanejšia, prečo toľko kričíš? Svojim krikom by si zobudila aj múmiu. Na dámu v tvojom postavení sa nehodí takto kričať” odbil Emily jej brat Harry a hneď s úškrnom dodal: “A čo také zaujímavé si vlastne čítala? Nebodaj odchody vlakov?” Za normálnych okolností by sa Emily na brata za jeho žartovanie nahnevala, no už vedela že to nemá zmysel. “Ach jaj,” vzdychla si lady, “čítala som krásny romantický príbeh lásky z osemnásteho storočia.” “Tak to si úplne celá ty!” zasmial sa jej brat a pokračoval, “pokojne si čítaj aj ďalej, ale nezabudni, že dnes k nám prídu na návštevu hostia. Konkrétne Harold a ten tvoj detektívny priateľ, Collin tak sa volá, však?” Harry sa s Haroldom spoznali počas ich spoločného štúdia na Oxforde. “Áno. Už sme sa dlho nevideli. Teším sa, že ho konečne uvidím.” odpovedala Lady Emily a nachvíľu sa odmlčala. ale iba dovedy, kým sa jej nezjavil na tvári potmehúdsky úsmev. “Ale zase, nechýba mi až tak a nesnívam o ňom až tak, ako ty o slečne Michelle. Predsa vždy, keď ju zbadáš, čo i len na fotografii, rozbúši sa ti srdce a celý sa červenáš. Vidíš, dobrý nápad, idem aj ju pozvať na obed!” povedala Emily Harrymu a začala so smiechom vytáčať telefónne číslo Lady Michelle Evansovej. “Emily McJohnsonová! Tieto tvoje reči sú absolútne neprípustné! Ja si slečnu Michelle veľmi vážim, lebo je to mladá dáma s nesmiernym rozhl'adom.” “A nesmierne krásnymi očami, však?” uštipačne povedala Emily, ktorá práve vytočila číslo na Lady Michelle. “Zavolaj ma, keď príde Harold, s ním je vždy skvelá zábava.” pošepekala Emily svojmu bratovi. Ten sa pobral dolu schodiskom, vychutnať šálku čaju vo svojej izbe. Lady Emily sa po tom, ako dokončila telefonát s Michelle, ktorá bývala na neďalekom panstve, rozhodla, že sa pôjde prejsť do lesa na ich pozemku.

Počas toho, ako Harry v jeho izbe čítal zoológické noviny, ho prerušilo klopanie. Aha, to som ešte nespomínal? Harry sa na Oxforde prihlásil do klubu zoológov a starostlivosť o zvieratá sa mu zapáčila natoľko, že si vo svojom panstve nechal vybudovať malú súkromnú ZOO. Okrem domácich zvierat, ako sú sliepky, prasatá a kozy, tam chovali lamy, zebry, kapybary, ba dokonca aj tri krásne tigre. “Vstúpte!” zakričal smerom ku dverám a do izby vošla jeho slúžka Mary. Mary bola veľmi milá a obetavá dušička a na panstve pracovala už odjakživa. “O chvíľu bude desať. Budete si prosiť nejakú desiatu?” ochotne sa opýtala Harryho. “Nie, Mary. Alebo predsa len, prineste mi prosím za misku jahôd zo záhrady.” “Áno pane.” Už bola pomaly na odchode, keď zrazu ešte prehovorila ku Harrymu. Tentokrát bolo v jej hlase cítiť zdráhavosť a trošku vyčítavej starostlivosti. “Neviem, či vám to mám povedať, ale asi by ste to mali vedieť. Milady Emily čítala v noci minimálne do štvrtej ráno!” “Áno, viem. Už sa mi stihla pochváliť. Ale nebojte, už to čoskoro skončí.” povedal Harry slúžke, no na jej tvári

badal, že nechápe o čom hovorí. “Prihlásila sa totiž na pol roka do dievčenskej školy v Brightone. Tam ju budú zamestnávať natoľko, že na takéto zábavky nebude mať čas.” Mary sa upokojila. Harry pokračoval: “Môžem sa spýtať, že kto má dnes službu v kuchyni?” “Dnes varí kuchárka Dorothea,” informovala lorda slúžka. “Tak prosím, odkážte kuchárke, aby navarila väčší obed. Prídu totiž hostia.” Mary prikývla a išla natrhať lordovi Harrymu jahody zo záhrady. Opäť sadol a otvoril noviny. Úplne sa do nich zahĺbil.

Lordovi Harrymu McJohnsonovi však dlhé čítanie nebolo dopriate. Jeho krásnu idylku o niekoľko minút prerušil hrozný krik. Tentokrát to však už nebola jeho sestra, ktorá by mu chcela povedať čo prečítala. Do jeho izby bez opýtania vtrhla celá rozrušená milady Michelle, zo susedného panstva. Harry náhle vyskočil a keďže chcel na Michelle zapôsobiť, hneď ju začal upokojuvať. Lord najprv nerozumel tomu, čo jeho milá hovorí, no napokon jasne zakričala: “Krv!” a Harry hneď spozornel. “Harry! Krv! Množstvo krvi! Videla som strašne veľa krvi!” stále opakovala Michelle a pritom sa ustráchanie triasla. Harry ju objal a pokojne sa jej opýtal, čo sa naozaj stalo. Lady mu začala odpovedať, no jej hlas bol roztrasený od strachu a neustále sa zakoktávala. “Išla som na bicykli po chodníku, ktorý vedie medzi našimi pozemkami. Najprv to bola normálna príjemná jazda, všade spievali vtáčky, však dnes je vonku výnimočne nádherne. No potom sa to stalo!” Michelle začali tiecť z očí slzy. “Prišla som k vášmu záhradnému domku a tam som zbadala to nespočetné množstvo krvi, ktorá bola úplne čerstvá! Tam sa stalo určite niečo hrozné!” hystericky hovorila lady a Harrymu sa ju stále nedarilo upokojiť. Začal premýšľať, čo to má všetko znamenať a potom sa Michelle opýtal, či videla niečo, alebo niekoho, komu tá krv patrila. “Asi nie. Tak hrozne som sa zľakla, že som na mieste zabudla aj bicykel a začala som čo najrýchlejšie utekať ku vám.” odpovedala Michelle lordovi Harrymu, ktorý bol tiež zo situácie nesmierne zmätený. Po chvíli premýšľania povedal, že má nápad. Zavolať slúžku Mary, ktorá rýchlo prišla do jeho izby. “Mary, stala sa hrozná vec, ale nemám teraz čas vysvetľovať vám, čo sa stalo.” Povedal Harry a hneď pokračoval: “Prosím, nájdite číslo na Emilynoho známeho, Collina O’Connora, ktorý k nám má dnes prísť na obed aj s jeho priateľom, doktorom Andersonom a zavolajte mu, nech sa ponáhľa a nech príde čo najskôr.” “Áno, pane, ako si prajete.” povedala lordovi slúžka Mary a ihneď sa vybrala hľadať číslo na detektíva Collina.

“Tak teda, veľmi pekne vám ďakujem, že ste mi dali dnes voľno pán O’Connor. Verím, že to tu bezo mňa zvládnete.” vravela Collinovi jeho slúžka Alby. Zrazu sa z kuchyne ozvalo zvonenie telefónu. “Alby, zdvihnete to ešte, prosím?” zavolať na Alby, ktorá sa už začala

obliekať do kabátu, keďže bola prichystaná na odchod. “Samozrejme, pane.” ochotne odpovedala slúžka a zdvihla telefón. Po niekoľkých minútach rozhovoru Alby položila telefón. “Pane, volali od McJohnsonovcov, kam idete na obed. Vraj sa máte ponáhľať a prísť čo najskôr.” oznámila Alby detektívovi, ktorý si stále prezeral svoj frak v zrkadle. “Poznáte dôvod?” sucho sa spýtal detektív. “Nie, netuším. Ale slúžka v telefóne vravela že je to urgentné a stále opakovala aby ste aj s Ryanom prišli ihneď.” Keď Alby dohovorila, otvorili sa dvere do bytu, v ktorých sa ako na zavolanie objavil detektívov priateľ Ryan Anderson. “Ryan, ani sa nevyzúvajte. Hneď odchádzame!” Vyhlásil detektív a rýchlo sa aj s doktorom Ryanom Andersonom vybrali do auta a vyrazili smerom ku McJohnsonovcom.

Prešli približne dve hodiny, kým prišli na panstvo Lorda Harryho McJohnsona. Slúžka Mary sa medzitým konečne spýtala Harryho, prečo sa musel pán Collin tak ponáhľať. “No,” na chvíľu sa Harry odmlčal, “máme tu záhadu. Udiala sa tu možno aj vražda.” “Vražda?!” šokovane skríkla Mary. “Kurník-šopa to je hrozné pane! Vražda v našom dome?” spýtala sa slúžka. “V našom dome, našťastie, nie. Ale vyzerá to tak, že na našom pozemku áno.” odpovedal Lord. “Dobrotivé nebo! To je hrozné!” povedala Mary a utekala privítať detektíva s jeho priateľom, ktorí práve zazvonili na zvonček pri hlavnom vchode. Lady Michelle ich zaviedla na miesto, kde v záhrade videla krv a vzala si svoj bicykel. Ryan všetko poctivo odfotil, ale robil to vlastne úplne zbytočne, keďže O’Connor si celé miesto odfotil do svojej pamäte. “Toto je naozaj záhada. Máme tu kopu krvi a žiadne telo. Čo si o tom myslíte Collin?” povedal doktor Anderson. “Budem potrebovať hovoriť so služobníctvom.” zamyslene skonštatoval detektív. “Ach jaj. Ďakujem, že ste mi odpovedali na otázku.” sarkasticky povedal Ryan a prevrátil oči. “Ale však ja som si už zvykol...” dodal. Všetci sa presunuli naspäť do domu a detektív spolu s pomocníkom sa usadili v salóniku, kde sa chystali vypočúvať služobníctvo. Prvá prišla na rad kuchárka Dorothea. “Slečna Dorothy! Prosím vstúpte!” zavolať Ryan na kuchárku, ktorá zaklopala na dvere. “Krásny dnyček vám prajem, páničkovia moji zlatí,” povedala kuchárka a pokračovala “Očula som správne? Vražda? To je hrozné nešťastie,” zalamovala rukami, “a práve v dome nášeho pána! Aj život by som za neho dala, keby som mohla temuto zabrániť...” “Dobre, pokoj slečna. Tuto pán detektív vám teraz položí zopár otázok. Vôbec sa nemusíte báť,” upokojil kuchárku Anderson, no prostoreká kuchárka mu hneď skočila do reči: “Samozrejme, zlatička moje, pýtajte sa. Šak na to som sem prišla, aby som vám pomohla vyriešiť túto katastrofu!” O’Connor položil prvú otázku:

“Počuli ste niečo podozrivé dnes doobeda zo záhrady?”

“Jój, neviem o tom. Ja som varila celý deň. Najprv skoro ránko raňajočky a teraz varím ešte obedík, ktorý som musela odstaviť. To ja keď varím, tak panvice a hrnce búchajú ostošesť!”

“Prosím, slečna Dory, hovorte k veci,”

“Nie, nič som neočula. Ani keď som bola vonku.”

“Počkat’! Vy ste boli dnes vonku?”

“No áno. Ale iba chvíľku. Fúha, ale ja som celá zdrvená z teho. Takéto niečo sa stalo v našom dome? My tu máme medzi námi vraha? To je hrozné! To by som nikdy nepovedala,” opäť kuchárka odbočila od témy. “Toto keď budem rozprávať večer v dedinskej krčme, to bude! Šetci budú očúvať len mňa!” potešila sa kuchárka.

Detektív a jeho pomocník sa na seba pozreli a zhodli sa, že kuchárka už môže ísť. “Ďakujeme vám, boli by ste taká zlatá a zavolali by ste nám slečnu Mary?” poprosil kuchárku Ryan Anderson. “Maruška moja, šup, hybaj dnu!” ozvalo sa spoza dverí, keď kuchárka Dorothea odišla. Po chvíli vošla do salónika slúžka, ktorej sa taktiež detektív spýtal niekoľko otázok. “Pán detektív, naozaj netuším, čo sa mohlo stať. My sme tu ako taká jedna veľká rodina a všetci sa máme radi. Dokonca aj naši susedia sú veľmi láskaví,” povedala Mary. “Susedmi myslíte slečnu Michelle Evansovú?” spýtal sa detektív. “Áno. Ona, aj jej otec pán Evans, sú veľmi príjemní ľudia.” Ryan si všetky odpovede poctivo zapisoval a potom sa Mary spýtal zaujímavú otázku. “A čo kuchárka Dorothea? Čo si myslíte o nej?” Mary zostala v šoku: “Vy ju nepoznáte! Ona by nič také nedokázala spraviť. Je síce trošku prostoreká, ale v jej srdci je zlato!” zastala sa kuchárky Mary. “Ďakujeme vám veľmi pekne, to je všetko. Prosím, mohli by ste povedať slečne Emily, aby prišla?” opýtal sa detektív. Odvtedy, ako išla Mary po lady Emily, už uplynulo zopár minút. Ozvalo sa zaklopanie. “Ďalej!” zavolať smerom ku dverám doktor Anderson. Na jeho prekvapenie, do salónika vošiel mladý muž. Bol to Harold, Harryho priateľ. S nadšením sa vrhol ku jednému z mužov: “Wow! Vy ste ten slávny detektív Collin O’Conwy?” spýtal sa Harold a pritom hľadel na doktora Andersona. “Ehm,” zakašľal skutočný detektív. “To som ja. A moje meno je O’Connor, nie O’Conwy. Tu, pán vedľa mňa, je moja pravá ruka, doktor Ryan Anderson.” “Oh,” vzdychol si Harold zahanbene, “veľmi sa vám ospravedlňujem.” “A s kým máme tú česť my?” opýtal sa Harolda Ryan. “Ja som sa ešte nepredstavil? Pardon, dnes som akosi v strese. Moje meno je Harold Smith a som rodinný priateľ Mc Johnsonovcov.” Posledných slov sa detektív chytil a hneď sa začal vypytovať: “Aha, takže rodinný priateľ? A kedy ste tu boli naposledy?” “Pracujem v centre Liverpoolu, takže vždy cez víkendy chodím sem ku Harrymu. Príjemne si tu oddýchnem.” odpovedal celkom pokojne Harold. “Stále spomínate len pána Harryho. Ako si rozumiete so slečnou Emily?” Akonáhle sa detektív opýtal túto otázku, na rodinnom priateľovi bolo badať, že sa

začervenal. “Slečna Emily je neskutočne milá a láskavá dáma. Poznáme sa už dlho, takže ju beriem skoro ako svoju sestru.” Hneď ako Harold dokončil vetu, otvorili sa dvere a do miestnosti vletela vystrašená slúžka Mary. “Lady Emily!!! Je mŕtva!” kričala stále dookola slúžka. “Tak a už máme aj telo,” povedal s vtipom v hlase doktor Anderson. No nikomu tento vtip neprišiel vtipný. “Čože?! To nemôže byť pravda!” s plačom v očiach hovoril Harold. “Tam - tam - v knižnici... Je mŕtva!” zakričala Mary a na mieste odpadla.

Všetci sa rýchlo vybrali do knižnice, kde v kresle našli lady Emily. Emily však práve pokladala knihu na stolík vedľa kresla. “Aha. Takže tu je tá mŕtvola? A čo sa stalo, že zrazu náhle ožila?” spýtal sa O’Connor. Emily sa s úsmevom pozrela na detektíva: “Ahoj Collin. Dlho som ťa nevidela. Neboj, nie som mŕtva. Iba som zaspala v kresle, keďže včera v noci som objavila takú skvelú knihu, ktorú som proste musela dočítať. Takže, netreba sa báť. Som živá a zdravá,” povedala Emily. Medzitým Harold preberal odpadnutú slúžku, s ktorou neskôr prišiel do knižnice. Keď Mary videla, že je slečna Emily v poriadku, rozbehla sa za ňou a silno ju objala. “Ale...” zamyslel sa Anderson, “stále ostáva otázkou, odkiaľ sa nabralo to množstvo krvi, ktoré našla slečna Michelle v záhrade. Vyzerá to na dlhé vyšetovanie,” povedal Ryan Anderson. “Ste na omyle Anderson. Práve som vyriešil celú záhadu,” pokojne oznámil detektív. “Čože? Čo sa stalo?” všetci sa pýtali detektíva. Ten, ako to mal vo zvyku, neodpovedal na otázku, ale iba sa opýtal, kde je pán Harry McJohnson. “Tu sme, pán O’Connor!” ozvali sa Harry spolu so slečnou Michelle vchádzajúc do knižnice. “Vy už ozaj viete, koho zabili a kto je vrahom?” spýtal sa Lord Harry. “Áno. A nielen to! Ja vám mŕtvolu dokonca aj ukážem. Ale všetko si to preberieme až pri obede.” “Však tým nemyslíte mňa?” zasmiala sa Emily. “Ale pane! Ja pohľad na mŕtvolu neznesiem! A určite nie počas jedla!” povedala ustráchaná slečna Michelle. “Nebojte sa, slečna Evansová, budete v absolútnom bezpečí. Ale už sa hlavne presuňme ku jedálenskému stolu. Dost’ mi vyhladlo,” povedal detektív a ako na zavolanie prišla do knižnice kuchárka Dorothea. “Srdénka moje, šetko je pripravené. Môžem nosiť na stól? Nech vám to nevychladne! Fúha ale vás tu je! Ešče že mi Mary povedala, že mám navariť pre vás ľudí,” zasmiala sa Dorothy. “Vy ste poklad Dorothy! Už aj ideme do jedálne,” odpovedal Lord Harry.

Keď sa všetci usadili ku stolu, kuchárka priniesla voňavé pečené kurča na veľkej striebornej tácke a položila ho do stredu stola. Potom priniesla zemiaky, ryžu a všetkým do misiek naložila čerstvý šalát. “Tak, pán detektív, poviete nám, ako to celé bolo?” nadočkavo sa pýtala Michelle. “Vážené dámy, vážení páni. Vyriešiť túto záhadu bolo pre mňa naozaj

hračkou,” začal hovoriť detektív O’Connor. “Hračkou? Tak to som teda zvedavý. Mne to stále vôbec nezapadá dokopy,” zamrmlal si Ryan. No detektív sa nenechal prerušovať: “Práve sa pozeráte na mŕtvolu, ktorou je toto nevinné kurča a vrahom je táto dobrá duša, kuchárka Dorothea. Vôňa dobrého pečeného mäsa, ktorá sa rozliehala po dome a pierko vo vlasoch kuchárky mi prezradili, čo asi robila v záhrade. Ani jeden z vás si neuvedomil, že sa krv našla neďaleko kurínov,” povedal detektív a zrazu všetkým spadol kameň zo srdca. “To mi tak odľahlo! Drahý Harry, prepáčte, že som narobila toľko kriku len tak, pre nič. Ale viete, skutočne ma to vydesilo,” povedala Lordovi slečna Michelle. “Pán O’Connor, ďakujem vám, že ste tak rýchlo vyriešili túto záhadu a že sa nemusím ďalej báť,” dodala Michelle. “Dorothy a vrah?! Tak to by som nikdy nepovedala!” so smiechom povedala Lady Emily. “Na môj veru, ale som sa zlakla! Ja som vám predsa len dobre vždy chcela! Pre vás šetkých! Keby ste vedeli, s akou láskou som to kurátko pre vás pékla!” povedala kuchárka Dorothea a všetci sa rozosmiali. Začali si krájať a nakladať pečené kura na taniere. “Toto radšej v dedine vyprávať nebudem, ešte by ma vysmáli,” zasmiala sa kuchárka a pustila sa do jedla aj ona, keďže dnes bola pri stole čestným hosťom.

Daren Olaf Ludvig, Bratislava, 2021